

LOVEC

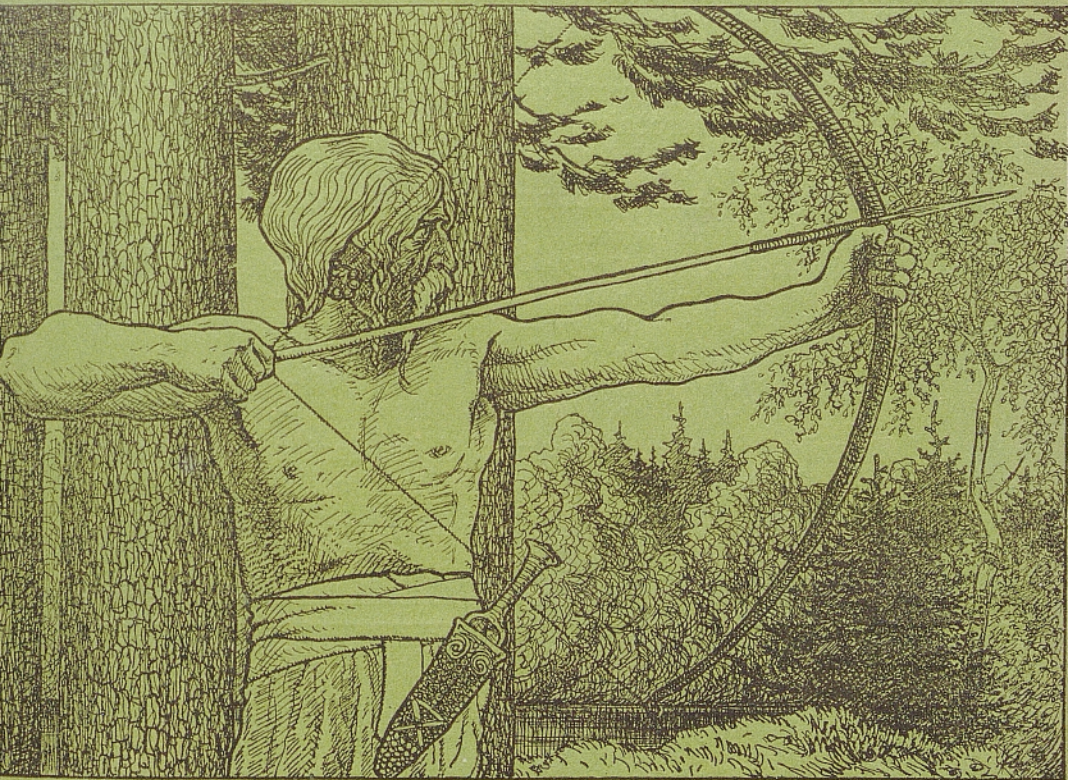
Stev. 6.

List za lov in ribištvo.

Leto I.

Izhaja v Ljubljani po enkrat na mesec.

VSEBINA:

LOV:

Dr. Višnjani: Lovski utrinki. — Podgorski: Za kunami. (Konec). — Juraj Lubič: Kragulj. — Dr. V. Jeločnik: Kako je basati patrone. (Dalje). — Iz lovskega nahrbtnika.

LISTEK:

Rado Murnik: Miško Pagat, lovski Orfej.

RIBIŠTVO:

Profesor Iv. Franke: Postrvi in hidrobion. — Verus: Zakaj ni v Krki pri Novem mestu nič rib. — Iz ribiške mreže.

Slovensko lovsko društvo

in njegovo
glasilo

„Lovec“

Društvo je namenjeno slovenskim lovcem vseh pokrajin. Sedež mu je v Ljubljani.

Članarina znaša na leto **5 kron.** Kdor pa plača enkrat za vselej 50 kron, postane ustanovni član in je nadaljnih letnih prispevkov oproščen.

Društvo izdaja svoje glasilo „Lovec“, in sicer po enkrat na mesec.

Člani dobivajo „Lovca“ brezplačno; za nečlane v Avstro-Ogrski pa znaša naročnina **6 kron** na leto; oni, ki bivajo v inozemstvu, imajo doplačati še poštnino.

List priobčuje tudi oznanila po teh-le cenah:

	na ovitku:	na prilogi:
cela stran	K 250.—	K 220.—
$\frac{1}{2}$ »	» 125.—	» 110.—
$\frac{1}{3}$ »	» 84.—	» 74.—
$\frac{1}{4}$ »	» 65.—	» 55.—
$\frac{1}{8}$ »	» 40.—	» 30.—
$\frac{1}{16}$ »	» 18.—	» 16.—

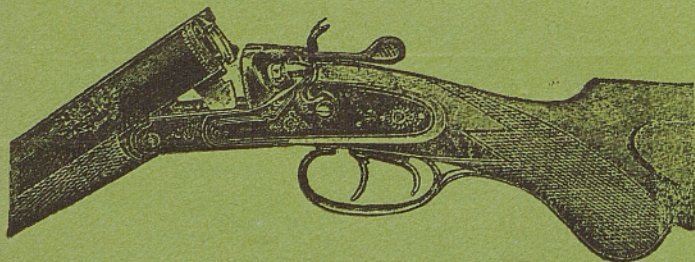
Društveno znamenje dobe člani pri odboru za 2 kroni. Pisma in pošiljatve je nasloviti na:

Slovensko lovsko društvo v Ljubljani.

Prva borovska orožno-
tvorniška družba

PETER WERNIG

dr. z om. z. v Borovljah na Koroškem

Iznajditelj in izdelovatelj „Triumph-Rifled vrtanja“ in „Wernigovega univerzalnega vrtanja“ z najgostejšim, neprekosljivim vrtanjem, kakršnega še ni bilo, velikanskega strelnega učinka in prednosti ob polnem jamstvu in zmernih cenah. P n. lovcem priporoča svoje izdelke prve vrste in kakor pero lahke tricevke, kratke lovske puške, dvocevke za šibre in krogle, risane dvocevke (Bockgewehr), Mannlicher Schönauerjeve kratke

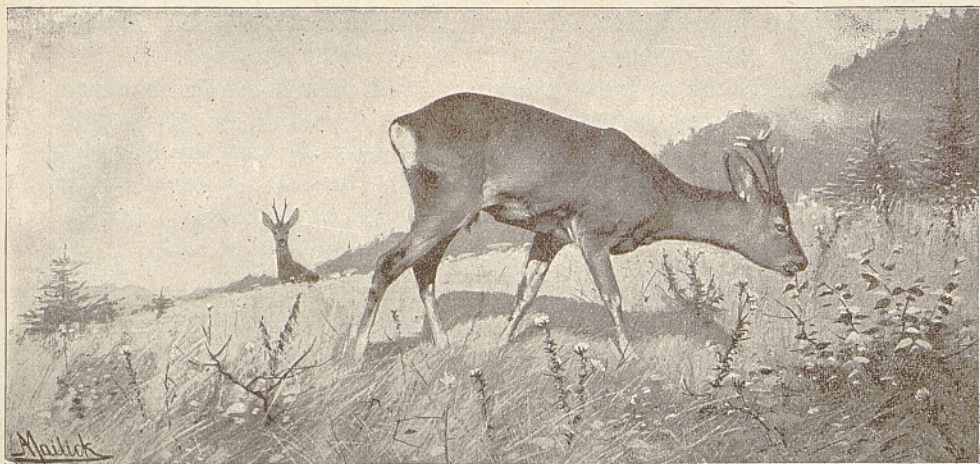
puške in pa Wernigove štiricevne puške. — Priporočam svoje puške za krogle, kaliber 9·3 mm, preiskušene na različne strele. Kot največjo novost za dvocevke in šibre in krogle priporočam patrone z nikljastim plaščem 9·3 mm — s svinčeno ostjo in 9·3 mm patrone z legirnimi strelji in papirnim vodom. — Cenovnik zastoj in franko. —

Jakob Zalaznik, slaščičarna, pekarija in kavarna
Stari trg št. 21

Podružnice: Glavni trg št. 6, Kolodvorska ulica št. 6.

Čekovni račun pri c. kr. hran. uradu št. 113.187

Telefon št. 194.

JUNIJ

Lovski utrinki.

Piše Peter Višnjani.

I.

S krajno nestanovitno vreme letošnjega majnika me ni oviralo vzeti zvesto tovaršico preko rame in hajd v lovišče. Deževalo in grmelo je med potjo, bila je kratka mimoidoča nevihta. Toda prav po takih, kratkih vihrh, se vsa narava poživi in žnjo vred vse živalstvo. Redki so pač lovci, katerim so narava in njeni pojavi, njeno prestvarjanje in življenje v lastno duševno okrepilo, lovci, ki šetajoči po lovišču uživajo in izpoznavajo vse stvarstvo, lovci, katerim ni glavni smoter „streljanje in morjenje“, ampak opazovanje, lovci, ki ne ubijajo prostih ur po loviščih samo radi zabave ali dolgega časa, nego paznih oči in ušes razmotrivajo in uživajo pojave stvarstva.

Vsako gnezdece v grmiču, na drevesu, v duplinah, čivkanje mladicev, skrb starišev za nje, različno vedenje v tej skrbi, ko opazijo človeka, ali kako drugo dozdevno nevarnost v bližini, donašanje piče zarodu, vse to nudi pravemu lovcu, ki se je vživel v naravo s celim srcem ravno spomladi skoraj več zabave, kakor jesenski lovi.

Kosov ali drozgov rezki „čin-čin, čin-čin“ — izdaja že iz daljine bližajočo se nevarnost. Kolikokrat me je uprav ta glas privedel do lepih lovskih uspehov. Marsikatera zverjad mi je prišla pred cev na

ta način, ker vselej obstojim in se skrijem, skrajno pazno opazujoč okolico, ako mi zazveni svarilni ta glas na uho. Pravtako imam takoj napeto puško v rokah, če začujem svarilni, zategnjeni „cii-i“ senice, in marsiktera ptica-roparica je postala na ta način moj plen.

Okoli šeste ure dospem, zatopljen v taka premišljevanja na mesto kamor se vsako leto hodijo past srne. Da se prepričam ali je kak boljši srnjak med njimi, sedem kraj gozda tako, da sem na desno in levo z lehkoto opazoval pol kilometra dolgo, ozko dolinico, po katere sredini se vije mal potoček. Trava je bila že zunaj, mehka in sladka, najboljša vada za srne. Rajski mir je vladal tu. Gruljenje divjih golobov, petje drozgov, kosov, taščic in penic, strnadov in ščinkavcev izlivalo se je v harmonijo, ki mora osvežiti in pomiriti vsakogar, posebno še lovca. To je pravi širni hram Gospodov, — prosta, sveta, tajinstvena narava v večernem spomladnem svitu!

Tako zamaknjen sedim in gledam v dolinico kake $\frac{3}{4}$ ure, ne da bi kaj opazil. V nadi, da srnjaka kje drugje ugledam, vstanem in grem oprezno ob robu gozda dalje. Na ovinku male tratice, v sredini gozda, postojim. Ravno hočem oponašati klic srne, — ko pristopica iz goščave lep jazbec in se ustavi na tratici komaj 35 korakov nad menoj. Ta pogled me je kar pretresel, ker do takrat še nisem imel nobenega jazbeca med svojimi trofejami. Snamem hitro puško in napnem, toda zdaj se spomnim, da imam le puško-tičarico, ki jo redno rabim v času, kedar ni lova. Nekaj časa preudarjam, ali naj streljam s kroglico, ali s šibrami (št. 8), — končno pa pomerim in jazbec se od šiber zadet valja po tleh. Ko pa pristopim, se pobere in hoče, nekako čudno rohneč, še uteči. Videl sem takoj, da mi ne uide več, toda, da rešim žival smrtnih težav, ji pošljem še drobno kroglico, (rabim takozvane „Longrifle“ brezdimne patrone 6 mm) v glavo. Bila je $5\frac{1}{2}$ kilogramov težka, ne tolsta jazbečka, obrušeni zob in znakov lepe starosti. Mladičev letos ni imela, ker so bili sesci suhi. Zanimivo je, da jazbec tako zgodaj zvečer, ura je kazala sedmo uro, tava po gozdu. V tem opisanem slučaju je najbrž lepo, vedro vreme po dežju, izvabilo staro samotarko tako zgodaj iz brloga.

Ta slučaj pa obenem kaže s kako malim orožjem se ustreliti lahko najtrdnjšo divjačino. Jaz rabim kovinske patrone za šibre velikost $11\frac{1}{2}$ mm, 65 mm dolžine, v katere bašem šibre števil. 8. Strel je siguren do 50. korakov. V desni, risani, cevi, uporabljam za tiče navadne kroglice za flobert-puške, a v gozdu vedno „Longrifle“ brezdimne patrone 6 mm. Učinek strela, in njega sigurnost do 100 korakov je uprav neverjetna.

To je bil moj prvi jazbec, na katerega sem sploh streljal, čeprav lovim že 33 let.

Za kunami.

Lovsko-naravoslovna razprava. Spisal Podgorski.

VI.

(Konec)

Včasih še več, včasih pa tudi manj dela čaka kunarja, ako kuno dosledi do — votlega debla. Po gozdovih, ki jih ne goji skrbna roka moderno šolanega gozdarja, kjer drevesa rastejo, sahnjejo in trohne, kakor to nanese vremenske sile, je najti dovolj starih, trhljih, votlih debel, ki nudijo kunam, dihurjem, podlasicam itd. varno zavetje. Vrh se je že davno odlomil, veje so odpale in le golo deblo štrli iz tal navpik. Žolna je tekom let izkljuvala v deblo luknje, široke, da gre pest lahko vanje, stržen je izgnil, in le plašč je še ostal. V tacem votlem deblu se kuna kaj rada naseli. Po zimi sicer manjkrat, po leti pa prav pogosto, ker so taka stanovanja zelo zračna. Star lovec, prišedši do tacega debla, ne bo nikoli zamudil prilike potolči po deblu, ali če se mu kaj bolj sumljivo zdi, z dolgo prekljo podrezati v duplo. Kolikokrat ti šine ven dihur ali celo — kanja!

Če sled pelje do tacega votlega debla, naprej pa ne, potem seveda ni nobenega dvoma, da je kuna v duplu. Kunar se postavi malo stran od debla, tovariš pa potrka s sekirico ob deblo. Če je pa kunar sam, potem potrka sam in sicer s škornjem. Trkati s puškinim kopitom je prvič nevarno, zakaj pripeti se, da se puška sama sproži, če se nagloma pretrese, drugič je pa nepraktično, ker če je kaka ropna žival v duplu, utegne skočiti tako naglo, da lovec ne utegne niti puške vreči k licu. Če ima lovec dobrega psa seboj je kaj družega. Dober pes roparico ali vjame na tleh ali celo v skoku predno prileti na tla, ali jo pa zapodi na bližnje drevo, odkoder je lovec potem sklati.

Če je deblo že staro in nevisoko, je kuno na ta način lahko ven spraviti. Kaj družega pa je, če je šla v duplo kacega manj trhlega drevesa.

Najenostavnejše sredstvo je — drevo posekati. Iz posekanega drevesa spraviti kuno ven pač ni težko, ker čestokrat skoči že v hipu, ko se drevo nagne in zvali na zemljo. Če je pa toliko trdovratna, da še noče skočiti, potem se jo spravi s trkanjem ali drezanjem ven.

Podreti tako drevo, pa ni vselej — šala. Če bi bila žaga ali sekira pri roki, bi že šlo, toda z malo sekirico je treba sekati in sekati predno drevo izgubi ravnotežje in omahne. Še večkrat pa drevesa posekati ni smeti. Kunar se boji zamere, in mora izkušati na kak drug način dobiti tatico venkej. Tu mu ne kaže družega, kot vsekati primerno gol, o na pol oklestiti in prisloniti k deblu, če je še dovolj močno da

drži. Nato pa nabere kunar mahu pod snegom ali po deblih, si ga natlači polne žepe, ter previdno spleza po klinih napol okleščene golí vrh debla. Tu previdno zamaši z mahom vse luknje v deblu, samo eno pusti na vrhu odprto. Pri najspodnji luknji, ki leži proti sapi potem zakuri, tako da sapa ogenj potegne v duplo. Če so stranske luknje dobro zamašene, tako da nastane med spodnjo luknjo in zgornjo, ki je ostala odprta, prepih, ni treba dolgo čakati na kuno. Kadar vidi, da njen grad gori in ji postaja vroče, jo vendar rajši popiha, kot da bi si morda še kožuh osmodila.

Seveda se ne da postaviti pravil, kako je kuriti, ker vsako drevo je peč svojega posebnega zistema. Stvar premetenega kunarja je, da sam pravo zadene. Paziti je le na to, da so stranske luknje dobro zaprte, in da je spodnja luknja, kjer se kuri proti sapi obrnjena. Če na tej strani luknje ni, jo je treba v deblo vsekati.

Ako je tudi ogenj ne prežene, potem je to znamenje, da deblo ni dovolj otlo, in da ima kuna v tacem kraju svoje gnezdo, kamor plamen ne seže. Tedaj sta edino sredstvo še dim in žveplo. Kuriti je tako, da se kolikor največ mogoče dima spravi v duplo in na ogenj je potresti žvepla, ali kake druge močno smrdljive tvarine. Redko, da bi si kuna vseh teh sredstev ne vzela k srcu ali bolje rečeno v pljuča, in ne prišla na sveži zrak.

Pripeti se pa včasih, da se kuna skriva v tako duplo, ki nima več kakor eno luknjo. Tu je najprej poskusiti z drezanjem. Če to ne pomaga, je užgati kresilno gobo in jo deti v duplo. Goba ni da bi morala biti ustrojena; zadostuje, da je dobro posušena in pretolčena. Nato je duplo zamašiti tako, da dim ne more uhajati. Goba počasi tli, dim leze ob deblu vedno višje in višje, in kuni postaja vedno bolj vroče. Nekaj časa se brani, končno pa rada ali nerada zdrči dol. Da si kožuha ne prismodi, je dobro tlečo gobo pokriti z mahom, ali kakó takó zavarovati. Kunar mora ostati pred duplom in poslušati, kedaj kuna dol zdrči. Tedaj duplo odpre in kuno izpusti iz dupla, ter jo zunaj ustrelji, ali jo pa zagradi z roko za tilnik in zadavi. Dobro pa je roko oviti si, zakaj zobje kune so kakor igle.

VII.

Bolj pogosto kot v votlem deblu je zasačiti kuno v špilji ali jami. Ako je tak pes pri roki, ki gre v jamo, potem je kaj lahko kuno dobiti ven, zakaj po navadi skoči kuna takoj iz jame, kakor hitro čuti psa prihajati. Da bi se mu stavila v bran kot n. pr. lisica ali celo jazbec, tako daleč njen pogum ne seže. Le tedaj, če ji je pes napoti, da ne more ven, se mu stavi v bran, toda takoj porabi prvo

priliko, da preko njega prhne na svetlo. Če je več lukenj, je treba one luknje, katerih kunar, odnosno njegov tovariš ne moreta imeti na očeh, zamašiti, ali je pa nastaviti — pasti v vhod.

To, da čuti ljudi zunaj, kune prav nič ne moti. Kadar ji pride pes v primerno bližino, zapusti jamo, če le more. Kuna tedaj ni tako občutljiva za nemir nad in pred jamo, kakor n. pr. lisica ali celo jazbec. Zato pa ni nič manj hitra, kadar zapušča jamo, kot lisica, o kateri lovci pravijo, da zdrsne iz jame: kot namazan blisk. Dobro in naglo je treba pomeriti.

Iz tacih špilj, kamor pes ne more, jo mora kunar spraviti zopet z dimom na tak način, kot smo prej slišali. Kako važna sta pri tem pes in past, smo že omenili.

V zadnjem času so pa iznajdljive buče prišle na novo sredstvo, kako je dobiti ne le kuno, ampak tudi lisico ali jazbeca iz jame. Iznašle so potezač. (Nemci mu pravijo: „Wünschelrute“). Je to iz žice spletena, kake 3—4 metre dolga šiba, ki ima na koncu dva kavlja. S to šibo se počasi dotiplje žival v jami, nato se šibo naglo zavrti, da se kavlja zavijeta v dlako in kožo, in na ta način se žival privleče iz jame.

Jaz doslej še tega čarodejstva nisem v praksi poizkusil. Vsekako pa je stvar vredna zanimanja.

Namesto v jamo, se pa skriva kuna včasih tudi v kak — kup vej. Iz kupa jo je najlažje spraviti na ta način, da eden kunarjev čaka, drugi pa kup popolnem pretepta. Če še to nič ne izda, potem je treba veje razmetati. Pri tem je seveda treba imeti oči spredaj in zadaj, zakaj roparska tatica bo najprej tam ušla, kjer se najmanj nadjraš. Dober pes pri tem kunarju lahko dosti dela prihrani, ker pes veliko prej izvoha in pokaže kje se navihanka tišči, tako da včasih zadostuje dregniti s palico v kup, in — zunaj je. In če nesreča hoče, da se jo s strelom ne zadene, ni še vse izgubljeno. Pes jo zažene na drevo; da je pa z drevesa ni težko sklatiti, smo že slišali.

VIII.

H koncu hočem omeniti še nekaj o zvijačah kunarja, kako kuno premotiti. Med lovci živi vera, če lovec obesi pod drevo, kjer je kuno opazil, suknjič ali kaj enacega, gre lahko domov po puško, kuna ga bo še vedno čakala in zrla v suknjič. Meni se seveda kaj tacega še ni pripetilo, ker če sem v gozdu, nisem nikdar brez puške. Poizvedoval pa sem pri starih kunarjih kaj je na tem resnice. Iz lastne izkušnje mi ni mogel tega nobeden potrditi. Samo eden mi je pravil, da je nekoč opazil, kake pol ure proč od svoje hiše, na hoji kuno

krepke, do ene tretjine gole noge so rumene. Dolgi, ostri kremplji so črni. Nad očmi ima belo liso.

Gorenji život je temnomodro-sivkast ali temnorjav, spodnji pa je bel, preprežen s finimi, temno rjavimi, valovitimi prečnimi progami. Vsako pero ima še posebej temno črto po dolgem.

Zaokroženi, ravni rep je do 20 *cm* dolg, ima pa navadno pet, redkokdaj štiri, ali šest temnih prečnih pasov. Konec repa je bel. Kratka krila pokrivajo rep le do polovice.

Kakor pri vseh ujedah, je tudi pri tej samica veliko večja od samca ter se od njega razlikuje tudi v barvi. Zgoraj je namreč bolj rjava kakor modra, spodaj pa pomešana z rjasto-rumeno barvo. Prečne črte so bolj temne in širše.

V visoki starosti izgine ta razlika v barvi.

Mladiči so do enega leta povsem drugačni. Zgoraj so temno-sivo-rjavi in imajo peresa cimetno-rjave robove. Peresa ob vratu imajo črno srednjo črto, ob zadku pa belkaste prečne črte. Spodaj so bledorjasto rdečkasta, v poznejši dobi rdečkasto bela, z rjavimi, podolgastimi pegami. Rep nosi pet črno rjavih in pet rjavkasto sivih prečnih pasov, na koncu pa je bel. Zunanja peresa kril so črno rjava in imajo sivorjave prečne pasove.

Nagačen kragulj izgubi svojo lepo modrikasto barvo in postane sivorjav.

Belkasti kragulji so redki.

Vsi kragulji niso popolnoma enaki, kajti nekateri imajo pasove v repu dobro izražene, drugi zopet prav blede, da se komaj razlikujejo od temelja.

Od kragulja je treba razločevati skobca (*Accipiter nisus* (L.) Sperber), ki je prvemu ne le po postavi, ampak tudi po značaju zelo podoben; samo noge ima primeroma bolj šibke in veliko manjši je od kragulja. Samec je 31 *cm* dolg, širok pa z razpetimi krili 60 *cm*. Samica pa meri v dolžini 36—40 *cm*, v širini pa 74—76 *cm*.

Nekaterniki zamenjavajo kragulja z mišarjem ali kanjo (*Buteo buteo* (L.) Mäusebussard), vendar je ta povsem drugačna. Pri tej prevladuje rjava barva in je kanja sploh veliko temnejša od kragulja. Njen život je kratek, čokat, krila so bolj široka, dočim so pri kragulju špičasta, pokrivajo pa malone cel rep, ki je videti bolj širok in ima dvanajst temnih, prečnih pasov. Zenica je ali rjava ali siva, rumena je le pri njenem sorodniku, osarju (*Pernis apivorus* (L.) Wespenfalk).

Ako bi lovec pomotoma ustrelil kanjo, namesto kragulja, naj se nikar ne žalosti. Pozneje bode izvedel, da kanja v lovišču nič manj ne zasluži smrti, nego kragulj, dasi jo imajo za koristno žival. Še

Erjavec jo zagovarja z nekako vnemo. Bržkone ni imel bridkih lovskih izkušenj.

Kragulja dobiš pri nas povsod. Najrajše se drži v gozdnatih dolih in hribih, blizu vasi, kjer ima vsak dan dobro pogrnjeno mizo.

Svoje gnezdo si napravi v gozdu navadno na visoki jelki, na boru, ali bukvi, redkokdaj na hrastu, in sicer v kaki rogovili blizu vrha, tik debla, ali okoli njega.

(Dalje prih.)

OROŽARSTVO.

Kako je basati patrone ?

Dr. V. Jeločnik.

(Dalje)

Kdor hoče iz svoje puške streljati patrone za šibre z brezdimmnim smodnikom in te basati sam, primoran je vzeti posebne, v to svrhu narejene naboje, s takozvanimi posebnimi (specijalnimi) netili (Spezialzündung) in iz take tvarine, ki jamči, da plini smodnika nikakor ne morejo prodirati na zunaj (gasdichte Hülsen). Neprodornost za pline tvori v teh patronah ali tulec iz posebno trpežnega, papirnega, zlepkata ali pa iz papirja in še iz posebne kovinske (navadno jeklene) obutve in sicer prekom celega prostora, ki ga zavzema pri nabasani patroni smodnik.

Patrone prve vrste so cenejše, na pr. patrone z varstveno znamko „Schnepf“ (Hirtenberg) „Grüner Bruch“ „Sellier & Bellot“, toda manj trpežne; patrone z jekleno vlogo na pr. Hirtenberger Gasdicht H P, in patrone c. in kr. erarijalne zaloge so sicer dražje, toda popolnoma neprodirljive in zelo trpežne. Posebno pa je njih strelski učinek izvrsten, ker ne more nikjer niti najmanjša množina plinov uiti in so plini prisiljeni delovati z vso silo na naboj (Ladung) in ga poriniti z veliko močjo iz cevi.

Vzrok, zakaj moramo rabiti za brezdimmni smodnik posebna netila je ta: brezdimmni smodnik se užge mnogo težje in se gorenje posameznih delov razprostira veliko počasnejše od zrna do zrna, kakor pri navadnem smodniku. Plini, ki jih proizvajajo brezdimmni smodnik, se tvorijo polagoma in sicer tem počasnejše, čim manj stalna je predloga (izstrelak). Ker pa leže šibre v navadni lovski patroni dokaj rahlo in jih premakne že prva, majhna, količina plinov, ki se tvorijo, bi smodnik dovolj hitro ne izgorel, ali bi sploh ne eksplodiral, temveč se polagoma izpalil, ako bi se ne uporabljalo posebno močnih netil, ki že vsled prvega učinka (Initialzündung) in velike toplote, ki jo proizvajajo, tvorijo toliko močan pritisk plinov, da potem smodnik izgoreva kolikor mogoče hitro. Kdor mi ne veruje, se lahko prepriča

sam, če nabaše patrono z navadno kapico za črni smodnik z brezdimnim smodnikom in šibrami, ali pa če vzame iz prave patrone za brezdimni smodnik šibre, in patrono izstreliti „slepo“. V prvem slučaju bo slišal natanko, da se je užgala najprej kapica sama, in šele potem izgorel smodnik z več ali manj močnim pokom (ker so šibre v patroni in se tlak plinov med tem poveča), v drugem slučaju pa vsled pomanjkanja predloge (šiber) tlak plinov sploh ne more narasti v toliko, da bi smodnik eksplodiral, temveč izgori le z močnim šuštanjem.

(Dalje prihodnjič.)

Iz lovskega nahrbtnika

Cesar v kranjskem oddelku lovske razstave na Dunaju. Lovska razstava na Dunaju je znamenitost prve vrste in slovenske lovce ponovno opozarjamo nanjo. Komur je količkaj možno dobiti sredstev in časa, svetujemo, naj te redke prilike ne zamudi. Razstava sama nudi toliko užitka, da ne bo nikomur žal. „Lovec“ je že v posebni prilogi k zadnji številki prinesel natančnejši opis kranjskega oddelka. Ta oddelek si je dne 13. t. m. ogledal tudi cesar sam. Vsi razstavljeni predmeti so ga živo zanimali, vse je natančno premotril, pri posameznih skupinah postal in poizvedoval po tem in onem. Vzlasti so ga zanimali kranjski polhi in pa nad 1000 let stara past za bobre, ki se jo je našlo na ljubljanskem barju. Tudi naš list „Lovec“, ki je na mizi v kranjskem oddelku razgrnjen, je cesarja zanimal, prav tako nadpis „Slovensko lovsko društvo“, ki se blesti sredi rogovij in rogljev, ki jih je naše društvo razstavilo. Cesar je obšel ves oddelek, in se še enkrat vrnil k posameznim predmetom. Napram svojemu spremstvu se je o kranjskem oddelku zelo laskavo izrazil.

Nekateri Slovenci, ki so posetili razstavo, s kranjskim oddelkom niso zadovoljni, češ, da je Kranjska v primeri z drugimi deželami ostala zadaj. Mi nismo tega mnenja. Kranjska res ni razstavila mnogo, toda to kar je razstavila, kaže okus in umetniški čut. To priznavajo tudi tujci, celo Nemci, vkljub temu, da jih slovenski nadpisi nekoliko bodejo v oči. Da se pa Kranjska z Ogersko ne da primerjati, je samo po sebi umevno. Pozabiti tudi ni, da je kranjski deželni komite imel samo 17.000 K na razpolago, medtem ko so drugi komiteji razpolagali s stotisoči.

Pa ne le več denarja, ampak tudi več simpatij in podpore v ljudstvu samem, so imeli drugi deželni komiteji. Pri nas se niti vsa inteligenca, da ne govorimo o prostem ljudstvu, ne zaveda tega pravila: »Če kje nastopiš v svetu, nastopi častno!“ Za časten nastop pa je treba podpore in dobre volje vseh slojev. Te pa žal ni bilo, a vsaj ne v zadostni meri. To si je treba zapomniti za bodočnost, za sedaj pa se zadovoljimo z uspehi, kakršne smo dosegli.

Razstava trofej in Slov. lovsko društvo. Dne 1. jun. t. l. je bila na Dunaju otvorjena razstava lovskih trofej. Čitateljem „Lovca“ je znano, da priredi odbor mednarodne lovske razstave več specialnih razstav. Taka specialna razstava je tudi razstava trofej, kamor spadajo v prvi vrsti rogovja jelenov in srnjakov, ter roglji gamsov. Slovensko lovsko društvo se je te specialne razstave udeležilo s 15 rogovji srnjakov in 22 roglji gamsov. Abnormitete se sploh niso smele razstaviti, marveč le lepo razvito, zdravo rogovje. Rogovja je presojala posebna

komisija izvedencev, in jih ocenjevala z ozirom na višino, širino in debelino. Odlikovala je le taka rogovja, ki so dosegla pri merjenju gotovo število točk, in sicer so dobila rogovja, ki so dosegla nad 46 točk, prvo ceno, ona pod 44 do 46 točk, drugo, in ona od 42 do 44 točk, tretjo ceno. Vse drugo pod 42 ni prišlo v poštev.

Kranjska je sijajno zmagala nad Štajersko in Koroško, in sicer si je v celem priborila 27 cen.

Izmed onih članov Slovenskega lovskega društva, ki so se udeležili razstave, so dobili cene ti-le gospodje: Pri gamsih: Žorž Auer, Begunje I. ceno 47:25 točk in III. ceno 43:25 točk; Ivan Rabič, Mojstrana II. ceno 46 točk; dr. Karel Schmidinger, Ljubljana, II. ceno 45:12 točk; Jernej Kemperle, Kamnik, III. ceno 42 točk. — Pri srnjakih: Rus, Žaga (Ribnica) II. ceno; Gabrijel Jelovšek, Vrhnika, II. ceno; Ivan Verli, Cerknica, III. ceno. G. razstaviteljem častitamo!

Razstava lovskih psov, ki je trajala od 11. do 13. t. m., je bila prva razstava, v kateri niso tekmovali le avstrijski psi, marveč tudi ogrski, nemški, francoski in italijanski. Materijal je bil srednje dober. Največjo pozornost so vzbujale razstavljene trope (Meute) francoskega princa de la Tour d' Auvergne in vojvodinje Uzès Douarière iz Pariza. Prvi je razstavil 40 psov pasme: Saintongeois, druga pa 20 psov pasme: chien du Poitou. Bili so to krasni psi povsem enaki, težji kot kratkodlaki fermači. Prvi so beli in črno lisasti, drugi pa rumeni in belo lisasti. Te pse se uporablja pri parforsnih lovih na jelene, divje prešiče, ali tudi le na lisice. Pri tacih lovih lovci jezdijo za psi, ki preganjajo žival. Seveda more take love prirejati le visoka gospoda v krajih, kjer je zadosti ravnine. Zanimiva je bila tudi tropa princa Lubomirskega iz Galicije, ki je razstavil 6 ruskih brakov, ki jih uporablja za lov na divje prešiče. Podobni so koroškim brakom; so črne barve in rumeno paljeni kot le-ti, ter imajo nad očmi rjave pike; vendar pa so precej višji in mnogo težji. Razstavljenih je bilo vsega skupaj 416 psov najrazličnejših pasem, celo 4 norveški psi za lov na losa in 1 pes s severnega tečaja. Pse je ocenjevalo 7 komisij, sestavljenih iz prvih veščakov Avstrije, Nemčije in Francije. Cene so bile trojne in sicer je znašala I. cena 60 K, II. 40 K in III. 20 K v zvezi z srebrnimi in bronastimi kolajnami. Izmed članov Slovenskega lovskega društva se je te razstave udeležil društveni predsednik g. dr. Ivan Lovrenčič, s svojimi istrskimi braki, iz pèsarne „Podgora“ in pa g. Fran Urbanc, veletržec v Ljubljani, ki je razstavil psica fermačko resaste dlake. Ta psica je bila pohvalno omenjena, psi iz pèsarne „Podgora“ so pa dobili dve prvi in dve drugi ceni, t. j. dve srebrni kolajni in 100 K v denarju.

Vol in lisjak. V hlev Marije N. v Dolenji vasi pri Ribnici, se je ponoči začetkom t. m. priklatil star lisjak. V hlevu so namreč domači zajci, in staremu poštenjaku se je zahotelo take pečenke. Seveda mu ni prišlo niti na misel, da ga utegne na tem izletu dohietiti tako žalostna usoda.

Ko se je prikazal v hlev, so se zajci razpršili na vse strani, in začela se je vesela gonja po hlevu. Krave in voli, so tega nenavadnega gosta začudeno gledali in prhali. Lisjak se pa v svojem poslu ni dal motiti, marveč gonil zajce semtertja. Končno je bilo pa to nekemu volu vendar le preveč, in ko se mu je lisjak približal, ga je brcnil z nogo, da je takoj obležal mrtev. — Nihče ne ve, kje ga čaka smrt!

Medvedko je ustrelil Janez Schneider v Željah (Seele) pri Kočevju. Čakal je na srnjaka, ko se mu približa na kakih 10 korakov medvedka z dvema mladičema. Brez dolgega premišljevanja, kaj storiti, pomeri na staro in ustrelí.

Medvedka se je takoj mrtva zvalila na tla, mladiča sta pa ubežala. Tehtala je okrog 130 kg in jo je lovec streljal s šibrami. Škoda, da se ta kraljevska zver naših gozdov tako lehkomišelnost zatira, ko vendar nikomur ne dela škode.

Srnjaka osmaka je ustrelil dne 2. t. m. Karel Kromar v Čistenju, ki spada k lovišču Dolenja vas. Rogovje je redka abnormiteta in jo bo videti jeseni na razstavi.

V eni minuti sedem lisic. Lovec kneza Windischgrätza Andrej Uršič iz Kamniške Bistrice je našel pred dvema tednoma lisico in pred njo sedem mladičev, že precej odraslih, ki so se solnčili pred luknjo in ležali na kupu. S prvim strelom (s kroglo) je usmrtil 4, z drugim (s šibrami) 1 in s tretjim (tudi s šibrami) še ostali 2, — torej v eni minuti 7 lisic. Zares redek slučaj! Če je srečni lovec dobil potem še stara dva, mu je res čestitati.

Belo vrano, o kateri smo zadnjič poročali, da je bila ustreljena v Stranjah pri Kamniku, je lastnik gospod Fran Stele, odvetniški kandidat v Kamniku, podaril deželnemu muzeju v Ljubljani.

Rekord divjih petelinov. V zadnji številki smo poročali, da je letos pri divjih petelinih dosegel rekord g. dr. Ivan Premerl, zdravnik iz Litije, z 11 petelini. Kakor se nam poroča, je ta rekord še častnejši, zakaj g. dr. Premerl jih ni ustrelil letos samo 11, ampak 14. Za njim pa pride litijski župan g. Fran Slanc. Čestitamo.

L I S T E K

Miško Pagat, lovski Orfej.

Spisal Rado Murnik.

Na slovenskem Parnasu je zevala doslej žalostna praznina. Pač nismo pogrešali nadarjenih pesnikov, ki so opevali domovino, ljubezen, prijateljstvo in celo luno in slano. Nihče pa se ni spomnil uboge divjačine. Ali zdaj nam je poslal Apolon cementiranega pesnika, gospoda Miška Pagata. Ta novi Orfej opeva ošabnega medveda pravtako nepristransko in navdušeno, kakor skromnega polha, slavi ponosnega sokola in ponižno kavko, zdravo ribo in bolnega raka. Prva njegovih globokočutnih pesmic je posvečena

Divjim gosem in racam!

Ala, Nace, Nace, Nace,
pojdiva na divje race
in nabijva puški zdaj!
Mraz je grozno, buzarada —
zmrzla je v laseh pomada,
konjak nam gorkote daj!

Divje goske dolgonoske
pokajva tja v prsi ozke,
ako ti tako je všeč . . .
Ljubi Nace, Nace, Nace,
divje goske, divje race
so pečene divna reč!

Takoj v prvih kiticah se razodeva pameten, realen duh. Posebno dobro je zadet zimski mraz in pa prijatelj Nace, bržkone zaspanè

prvega razreda. Le pravi umetnik more spraviti toliko vsebine v tako kratke stavke. O lovu samem pa ne pove ničesar, ampak prepušča bralcu, naj tudi on malo pofantazira. — Kmalu nato ga navdušuje

Vidra.

Oj na vidro, vidro, vidro
danes hitro, hitro, hitro
pojdimo, tovariši!
Roparica je nemarna,
je požrešna, je nevarna,
ribe, rake nam mori!

Tudi lovca zdajci v krače
prime rada skozi hlače,
se zagriže prav hudo . . .
Moder bodi, lovec pravi,
ne po repu, kar po glavi
ali v srce poči jo!

Smelo moremo reči, da je to ena najlepših pesmic, kolikor jih je človeški duh ustvaril o vidri! Posebne pohvale je vredna lahna, elegantna Puškinova ironija. — V nastopnih stihih so pa ovekovečeni

Kljunači.

Ej, kljunači, -nači, -nači,
so priljubljeni gostači,
le prehitro letajo —
zdaj na levo, zdaj na pravo,
zdaj v nižavo, zdaj v višavo,
da zadeneš jih težko . . .

Urno, Makso, le ne meri
dolgo po krilati zverí,
od ljubezni lovske vnet!
Štiri sloke! Kak junak si,
Meksi! Muksi! Miksi! Maksi!
To bo prav grofovská jed!

Kakor prej z Nacetom, gre zdaj pesnik z Maksom na lov. Brez zavisti hvali spretnega prijatelja, o sebi pa spodobno in skromno molči. Krepostno resnicoljubnost kaže tudi v pesmi o divjem petelinu:

Gozdni trubadur.

Oj na petelina, -lina
kliče lovca domovina,
ko še drugi vsi smrče.
Lovec pol noči prekroka,
da bi ne zamudil roka,
roma v gozd pred zarjo že.

Tamkaj se previdno skrrije,
srce mu pod srajco bije:
prapetelin pribuči,
slep in gluhi, zaljubljen, kroži.
Lovec sproži — v zdravi koži
pa mu ptič „Na zdar!“ želi.

Tudi ta pesem je posneta naravnost po življenju. Vsak lovec ve, da je divjega petelina laglje petkrat zgrešiti nego enkrat zadeti. Lahko bi se lagal pesnik prav debelo, da jih je pogodil cel ducat, toda odkritosrčno priznava svojo smolo. — Poleg drugih krasnih umotvorov Pagatovih nam ugaja zlasti elegija na čast jelenov:

Memento mori!

Na jelene, ljubi Cene,
huda želja mene žene,
pa pri nas jih nič več ni!
Smrt je vzela, nota bene,
vse, vse, vse, vse, vse jelene,
tudi nam se spak reži . . .

Bridka čuvstva navdajajo pesnika, pa tudi nas: jelenov ni več. Ako pojde tako dalje, bodo naši obžalovanja vredni potomci občudovali celo vervece in polhe le še v menažerijah in muzejih, o zajcih in drugi divjačini pa bodo pripovedovale le še stare ženice čudne pravljice in bajke, kakor dandanes o zmajih. Vso žalostinko preveva pravična, zdrava, jezna nevolja. „Nota bene“ se ji poda kakor eksotična rozina domači potici in priča o klasični omiki gospoda Miška Pagata. — Izborna pa je tudi

Himna na medveda.

Na medveda, na medveda,
strašno divjega seveda,
jutri moško pojdem, ha!
Medved je nevarna šema,
lovca prehudo objema
in manire ne pozna.

Če v srce ga ali v glavo
prav zadenem, mi bo v slavo,
precej mu izpihnem luč!
Če zgrešim ga, bo nesreča,
če me zgrabi, bo še večja,
ker nemara sam bom fuč!

To so moške besede! Brez prijetne družčine, kar sam in popolnoma trezen pojde gospod Pagat na nevarni lov. Koliko lirikov pa je na svetu, ki bi se upali na medveda? In vendar se pesnik prav nič ne baha, temveč celo skromno poudarja, da še nikakor ni gotovo, kdo bo fuč. — Zraven medveda zavzemajo v pesnikovem rokopisu častno mesto

Zajci.

Juh! Prišel je preljudi september; Prišel je hladni oktober, november;
zajci se veselé, kar se da, zajci so židane volje vsi,
lovec pa kolne ko madžar-ember, lovec pa kolne ko madžar-ember,
da ne dobi nobenega! ker za zlomka! nič ne dobi.

In tako je pretekel december . . .
zajci se vesne že vesele,
lovec še zmeraj ko tisti ember
kolne in — večno govedino je!

Nekaj pesmi je posvetil naš Orfej tudi psom; najlepša se začinja:

Struna drobna, milo brenkaj,
milo stokaj, milo klenkaj . . .

Pes Hektor reši obstreljenega zajca iz Save deročih valov. Ko vidi, da je dolgouhec mrtev, ga za nagrado pohrusta. Toda usodepolna kost mu zastane v grlu in plemeniti rešitelj se žalostno zadavi. Opis tega tragičnega prizora mora izvabiti tudi hladnemu konjaču vroče solze iz oči.

Pravtako žalostno opeva izredno nadarjeni pesnik račjo kugo. Začetkoma opisuje zlato staro dobo, ko si dobil za pol goldinarja

poln koš najlepših rakov! Nato objokuje slabe čase in draginjo današnjih dni, ko so celo maliči po petindvajset vinarjev . . .

Miserere! Struna stokaj:
„Oh, moj ljubi Avguštin!“
In na čast se rakom jokaj,
njim preti nefin pogin . . .

Z genljivimi besedami obžaluje bolne rake in njih odkritosrčne prijatelje, ki jim ne morejo pomagati . . . Morituri te salutant!

Vedno bolj razsaja kuga,
rake vse hudič bo vzel!
V rekah vseh jim kuga žuga
in v potokih večidel . . .

Vendar, naposled prerokuje naš pesnik slovenskim rakom boljšo bodočnost. „Vremena bodo rakom se zjasnila“, in sicer prej, nego bi kdo pričakoval. Že vidi pesnik-prerok navdušenega učenjaka, ki z velikanskim mikroskopom išče potuhnjenega, hinavsko majhnega bacila in cepi rake . . . In kakor prej, mrgole reke in druge vode žlahtnih, zdravih rakov, katerih je najmanj pet za groš! Juhuhu!

Bog daj, da bi se kaj kmalu uresničile te besede daljnoglednega pesnika! Hvaležni za dobrodejno tolažbo, mu želimo, da dočaka tudi on konec račje kuge.

Kakor on rakom, tako prerokujemo tudi mi njemu boljšo in slavno bodočnost! Upamo, da mu ne bo treba dolgo več tožiti: „Ako ne najdem kmalu založnika, pojdem rajši drva cepit, ne pa da bi delal pesmi!“

Preverjeni smo, da v kratkem najde svojim dragocenim kiticam pogumnega založnika, ki preskrbi zadostno število iztisov, da se ljudje ne bodo preveč topli zanje. Ni dvoma, da bo občinstvo gospodu Mišku Pagatu čisto tako blagonaklonjeno, kakor mu je njegova Muza!

R I B I Š T V O

Postrvi in hidróbion.

Postrvi so postale prav imenitno blago in imajo med našimi ribami največ ugleda in cene, bodisi za šport, bodisi za mizo. Stara gorenjska cena, 40 krajcarjev za stari funt, t. j. 1 K 43 h za en *kg* morda velja še kje, v tem ali onem skritem kotu, kamor moderni promet prav nič ne poseza, v obče je pa postala zgodovinska

in legendarna. Tržna cena postrvi se nikakor ne ujema z vrednostjo hranilnih snovi, torej spadajo med ono vrsto hranil, ki jim pravimo luksus. Poželenje po užitku postrvi za šport in za mizo narašča in se širi primerno naraščanju in kopičenju kapitala, produkcija rib se pa nikakor ne veča, temveč se manjša vsled onesnaženja postrvskih voda po industrijskih podjetjih in pričakovati je, da bo produkcija še nadalje in izdatno nazadovala vsled izkoriščanja gorskih rek in potokov za dobavo vodnih sil. Tako nanaša sodobni razvoj življenja, li nam ugaja ali ne, naj ga odobravamo ali obžalujemo. Danes ne upoštevam uživalcev ali konsumentov postrvi, ampak ribiče in ribarske interesente ter jih pozivam upoštevati sedanji položaj in urediti ribarjenje v povišanje svoje koristi.

Na Dunaju je cena postrvi že nad 15 let stalna in sicer 1 *kg* po 9, 10 do 11 K na drobno; v Gradcu stoji zadnja leta 8—10 K, enako v glasovitih letoviščih itd. Poudarjam pa in prosim ne prezreti, da veljajo cene izključno za živo, sveže blago; mrtva riba se niti ne upošteva pri tej kupčiji in se kar ob sebi razumejo cene za žive ribe. Gostilničarjem in hotelirjem najbolj ugajajo porcijske ribe, t. j. take velikosti, da jih gre 4 do 7 na 1 *kg* in da so približno enako velike. Ta zahteva je umljiva s stališča restavracijske tehnike. Ker gostilničarji največ postrvi rabijo, je razumeti, zakaj se tako izbrane ribe najlažje in najdražje oddajajo. Večje ribe, kilogram in čez ena, se v slučajih, n. pr. privatnikom, za pojedine i. dr. tudi dobro spečajo, navadno se pa tržijo na debelo nekoliko ceneje, kakor porcijske ribe.

Izmed postrvskih vrst je sedaj najbolj ugledna in zaželjena domača postrv (Trutta fario, Bachforelle), ki je črno in rdeče pikasta. Pravim „sedaj“, ker okus poznavalcev (gurmanov) in za temi okus širšega občinstva, se je tekom zadnjih 10 let premenil. Prej je bila rdeča jezerka (*Salmo salvelinus*) in rdeča potočnica, hrvaški: zlatorčica (*Salmo fontinalis*, Bachsaibling) na višku cene in ugleda. Zadnja, ki je bila vpeljana v evropske ribogojne zavode in iz teh tudi v nekaj prostih voda, je brez ugovora najlepša riba sladke vode. Ponaša se v zares sijajnem kroju, črno-rdeče in plavopikastem in povrh dobi v drstnem času spodaj živo škrlatast sijaj. Zdaj je v oceni na drugem mestu, torej za domačo postrvjo, šarena postrv in jezerka (*Salmo lacustris*) sta pa na tretjem. Sicer v prometu ne odloča resničen okus, ker kupec ne pokuša rib, kakor se pokuša vino, ampak po kroju odločuje ugled ali renomé; producent pa mora, hočeš nočeš, mnenje konsumentov upoštevati. Na okus postrvi vseh vrst upliva predvsem kakovost vode in potem kakovost ter obilica hrane, ki je veliko merodajnejša za okus, kakor vrsta. Domača postrv — Bohinjci njo in jezerko nazivajo samo „riba“, medtem,

ko vse druge imenoma ločijo, n. pr. sulec, lipan, klen i. dr. — zahvaljuje svoj ugled okolnosti, da je širom sveta najbolj znana za izvenreden užitek, da živi navadno — nikakor pa izključno — v bistrih, hladnih, gorskih vodah in že njeno ime vzbuja spomine na čare gorskih pokrajin. Posebno Angleži in gosti iz ravne, severne Nemčije, so pristopni te vrsti sugestiji in imajo navadno še predsodek, da mora imeti postrv belo meso, češ, postrv rumenkastega ali rdečega mesa ni sveža, ali ni zdrava, pa naj jo je videl pravkar čvrsto plavati po vodi; poznavatelji pa cenijo postrv rdečega mesa nad vse druge. Rdečo barvo povzroča edino le hrana posebne vrste. Priznati se pa mora, da so veliko zagrešili na ugledu rdečih potočnic in šarenic v ribarskih zavodih, ker so jih krmili in odgojevali z neprimerno, nepriradno hrano, in tako res priganjali rast, kvarili pa tudi okus mesa. Ko bi za ugled odločal edino resničen okus, bi po zatrdilu sladkosnedežev stal savski lipan na vrhuncu, vendar ima primeroma borno ceno; pri nas, kakor v prvih alpskih letoviščih, ne skupi ribič zanj več kot 1 K 50 v za *kg*. In kaj je vzrok? Savski lipan nima gizdavega kroja in tiste prometne lastnosti, da bi prenašal daljša prevažanja brez škode na življenju.

Slovenski producenti so to dragoceno blago „postrv“ do sedaj izkoriščali le deloma, skladno sodobnemu položaju, skoro edino v gorenjskem kotu, okoli Bleda in v Bohinju. Tam je pa ribišstvo v trdnih rokah in producenti imajo takorekoč monopol za ceno, ki se bliža in enači dunajski.

Za producente sta ugodni dve letni dobi ali sezoni, namreč zimska, natančneje: predpust v velikih mestih, in poletna v letoviščih, katere višek sta meseca julij in avgust. Za naše producente zimska sezona ni pripravna, ker smo daleč od velikih mest in ker so domače postrvi, za katere gre v prvi vrsti, po drsti (ki se vrši v prvi zimi in konča okoli Novega leta) opešane, slabo rejene in se odebelijo šele meseca maja in junija; takrat so tudi najbolj okusne, bodisi domače, kakor one drugih vrst. Našim producentom je torej prikladnejša letna doba. Takrat je pa toplo, vroče in soparno in vsakdo, če je količkaj ribiča, ve, kako težko je ob vročini prevažati ribe, da ostanejo žive. Res je, da transport v sodih, kakor je sedaj običajen, stane neprimerno, ker je treba obilo vode, četudi ohlajene z ledom, za malo rib, in je še vedno dvomljivega uspeha, če ostane sod le četrt ali pol ure miren, da voda ne klompa. Veliko se je poizkušalo odstraniti ta nedostatek in izumili so tudi več načinov osvežiti vodo z zrakom med vožnjo. Iz Danskega n. pr. izpeljejo v Berolin na leto čez 2000 kvotrov (kvoter je 100 *kg*) v vagonih tako prirejenih, da voz sam mehanično, kadar teče, dovaja

ribam zrak. Ta način se izplačuje Dancem, ki imajo veliko produkcijo prirodno in umetno z velekapitalsko uredbo. Za male razmere, kakršne so naše, je najpripravnejši hidrobion. Opazoval sem to napravo pred tremi leti na Dunaju, kjer jo je izumitelj razstavil o priliki mednarodnega ribarskega kongresa. O praktični vrednosti naprave pa takrat še ni bilo kaj izvedeti, ker je ribiči še niso bili preizkusili. Ko mi je letošnjo pomlad c. kr. komisar erarskih ribičev ob sestanku v Gorici povedal, da pošiljajo iz erarskega ribolova v gorenji Soči in v Idrijsci vse ribe na Dunaj v hidrobionu, prav uspešno, si je kranjski ribarski odbor nabavil tako napravo. Hidrobion je trden kebel, ki drži 150 l vode in vsebuje tak aparat, da sveži vodo neprenehoma in sicer ne z zrakom, ampak s kisikom. Aparat deluje do 18 ur, ne da bilo treba premeniti vodo, naj se kebel prepeljava in se trese, da voda klompa, ali naj stoji. Dalje je firma, ki proizvaja hidrobione, izposlovala pri železnicah, da se prevaža hidrobion na križiščih železnic nemudoma s prvim odhajajočim vlakom naprej, tako z osebnim, kakor z brzim. Za daljše proge se sme vložiti do 20 kg rib naenkrat, seveda mora biti voda studena, ali ohlajena z ledom. Riba sope tisti zrak, ki je vodi mehanično primešan in použije iz njega kisik, dušik pa izhlapeva. Hladna, mrzla voda obdrži veliko več zraka, kakor topla. Če natočiš kozarec mrzle vode in jo pustiš nekaj časa stati, se izloči zrak in se nabere ob stenah kupe v drobnih mehurčkih. Ker použiva riba iz zraka edino kisik, je način svežiti vodo s kisikom tem izdatnejši; kisik je stisnjen in zgoščen v aparatu do 5 atmosfer in aparat ga izpušča po ureditvi ventila bolj in manj polagoma. Ribarski odbor zdaj nima priložnosti rabiti zase hidrobiona, ker ne razpolaga niti z enim ribjim repom, omislil si ga je pa v ta namen, da ga producentom za prevažanje izposoja. Naprava ali aparat je pa fin in njegove dele je treba vestno in natančno zložiti in ventile prav staviti, primerno množini rib in času vožnje. Hidrobion hranim jaz in imam tudi nalogo izposojevalca o vsem potrebnem poučiti; res bo pa treba, da bom prvokrat prisoten pri nakladanju in odpravi rib.

Čul sem pritožbo z Gorenjskega, da so tam postrvi silno drage in da jih še dobiti ni. Pričakujem torej, da se bodo od tam priglasili odjemalci, morda kaka zveza ali zadruga. Hidrobion in prevozni troški se le takrat polno izkoristijo, ako se naloži 20 kg rib. Toliko se jih ne porabi kar na mah in odjemalec mora imeti prostor, kamor jih spravi in ohrani žive, da jih rabi po priložnosti in — da gostje užijejo veselje tudi nad živimi. Taka ribja shramba spada k letoviščarskemu obrtu prav tako, kakor čiste servijete itd. Tudi ribič jih ne nalovi v enem dnevu dovolj skupaj in mora imeti shrambo že zaradi tega, da se do dobrega izčistijo; saj vendar ve, da sitih ne sme prevažati, ker

onesnažijo vodo z odpadki, ve pa tudi, da je za prevažanje treba čiste vode.

Namenjen sem posredovati med odjemalci in producenti, (ki so mi itak vsi znani) prvikrat in če treba še drugikrat, da se taka kupčija vpelje in nadalje brez mene vrši redno, sleherno poletno sezono, v obojestransko korist. Upoštevati je tudi, da je postrv za sleherno leto-višče velika privlačna šila. Želim in upam, da bodo servirali domačini svojim gostom postrvi, kar jih premorejo naši ribiči in da jih ne bo treba peljati mimo Gorenjskega kota naprej. Pričakujem torej dotičnih zglasil, naslovljenih na ribarski odbor ali na moje ime. Ko bi ne bilo domačih odjemalcev postrvi po primerni ceni, povem producentom, da vem za zanesljivo firmo, ki jih vzame gladko, vsako poletno sezono, $400 \times$ do 50 kg . Sedaj, ko nimam več prilike praktično izvrševati ribogojstva, mi bo v zadoščenje, če se mi posreči ta del ribarske prakse, namreč tržni, vpeljati in tako vsaj deloma uveljaviti svoje strokovno znanje, ki sem si ga pridobil tekom mnogih let, z obilim trudom in opazovanjem.

Prof. Ivan Franke.

Zakaj ni v Krki pri Novem mestu nič rib?

Zadnjič smo brali v „Lovcu“ prav lepe nasvete glede ribiškega gospodarstva v Krki pri Novem mestu. Ta nekdanj na ribah tako bogata voda, bi res lahko tudi še danes imela obilo plemenitih rib, toda uvesti bi bilo treba umno ribiško gospodarstvo.

Zato bo gotovo zanimivo, da navedem nekaj vzrokov, zakaj ni v Krki pri Novem mestu nič rib.

Vsakemu se bo čudno zdelo, da navedem kot poglavitni vzrok to, da Krka nima ribičev, torej tistih, ki bi imeli ribištvo gojiti in čuvati.

Lahko rečem, da v naših vodah ribiči ribištvo desetkrat več škodujejo, kot koristijo.

Njih glavni namen je: velik plen, čeprav se s tem ribištvo popolnoma zatre.

Opazujem n. pr. že dve leti, vzlasti pa letošnje leto, ribiča, ki ima v zakupu, ali pa v oskrbi, tega ne vem, kake 3—4 km Krke.

Ta človek obleze vsak teden dvakrat do trikrat s svojo nenasitno mrežo vse grmovje na tej progji, in kar je količkaj porabljivega, vzame seboj, ne oziraje se na korist ribištva.

Vsak pameten človek ve, da je pod grmovjem glavno zavetišče rib, vzlasti v času drstenja. Na to se n. pr. ta ribič prav nič ne ozira; da, narobe! v času drstenja lovi še najrajše, češ, da so v tem času ribe najbolj „neumne“!

Ni čuda torej, da je v tej vodi kaka plemenitejša riba (ščuka, sulec) prav redka prikazen, dasi je hrane za ribe-roparice tukaj toliko, kakor malokje.

Ribiški zakon predpisuje marsikaj, ali živa duša se ne meni za to, se-li predpisi izvršujejo. Veliko so krivi tudi lastniki ribolova sami, ki brezvestnim ribičem prepustijo, vodo čisto izbrakirati.

Zato bi bilo najbolj umestno, da se ustanovijo — kakor je v drugih deželah — tudi pri nas, strokovna ribarska društva, ki bi vzela vse vode v svojem okolišu v zakup in tam umno in pametno ribarila.

Koliko je vredno umno ribarjenje, se vidi v vodi kneza Auersperga pri Soteski na Krki, kjer plemenitih rib: sulcev, lipanov, postrvi kar mrgoli.

Tam so seveda veščaki na mestu, ki ne puste vode oropati!

Ako bi ne bilo lovišča kneza Auersperga, bi bili že davno vsi sulci, lipani itd. iz Krke izginili!

Ne smemo pa pozabiti še enega činitelja, ki našemu ribištvu tudi zelo škoduje, to je nevedno občinstvo.

To opazujemo vzlasti pri nas v bližini Novega mesta na Krki. Tukaj je namreč najboljša prilika za čolnarjenje in se celo nekateri mestni posestniki s tem preživljajo, da izposojujejo čolne; vzlasti dijakom. Ti ljudje pa seveda nimajo niti pojma o lepem veslarskem športu, ampak porablajo čoln in vesla za to, da uganjajo razne burke po Krki. Ne-le da kričijo, tolčejo z vesli po vodi itd., škodujejo ribištvu vzlasti s tem, da se zaletavajo v grmovje, ki raste ob vodi in s tem ribe plašijo in preganjajo.

Tem ljudem gotovo ne bi škodilo malo pouka o vodnih živalih.

Daj Bog, da te črtice prinesejo izboljšanje v eni in drugi smeri, vzlasti pa, da se zganejo činitelji, ki so poklicani, da varujejo naše ribištvo.

Verus.

Na Dolenjskem, meseca maja 1910.

Iz ribiške mreže.

Ribič Ivan Kraševc iz Pudoba pri Starem trgu je ulovil 23. in 24. maja t. l. dve vidri. Prva je tehtala 8 kg, druga je bila pa nekoliko manjša.

Gospodom sotrudnikom-ribičem! Moja ribiška mreža je prazna, prosim, da jo napolnite!

Urednik.

Naloga naših lovskih čuvajev.

Narava se je zavila v zelen plašč.

Prenehalo je streljanje po gozdih, travnikih in močvirjih. Povsodi si išče divjačina zavetja in skritih kotichev, kjer čuva skrbno svoj mladi naraščaj pred roparji in sovražniki.

Srnjak se je okitil z novim rogovjem, a srna vodi po gozdni gošči svojega ravno izkočenega mladiča. Divja kokoš, gozdna jerebica, fazanka, poljska jerebica in ptice valé. Po gozdnih plehah in deteljah se že vidi skakati mlade zajčke, tam v gošči nad skritim brlogom se solnči nadebudna lisičja mladina in zadovoljno dremlje stara jazbečka s svojimi mladiči, ki se valjajo in rijejo po zemlji.

Najvažnejša naloga čaka ravno sedaj skrbnega lovca in te naloge on ne bi smel malomarno prezreti.

Pred vsem bi moral iztakniti vsako jerebičje gnezdo in opozoriti nanj posestnika ter ga naprositi, naj ga čuva pred ostrim rezilom kosca. Koliko tisoč jerebičic pokončajo kosci vsako leto ob košnji! Res se to čestokrat zgodi nehote, toda zgodi se tudi mnogokrat iz zlobnosti. Dolžnost lovec je, kosce opozoriti na to, naj pazijo na jerebičja jajca in če jih zlobno pokončajo, ovaditi jih brez pardona roki pravice.

Nič manj nevarni so kosci zajcem. Zajke skotijo svoje mladiče v nekaterih krajih najraje v detljah. Tu čaka mladičev enaka usoda, kakor jerebičic. Zadene jih smrtonosno rezilo — kosca. Kosci pokončajo veliko število zajčkov s tem, da jih pri košnji ranijo ali jih celo polove in napravijo doma dobro večerjo. Znan mi je slučaj, ko je polovil en sam kosec ob času košnje 25 mladih zajčkov v malem občinskem lovu na Vipavskem. Koliko drugih enakih slučajev se dogodi, ki nam ostanejo neznani! Pri strogi pažnji, omejiti bi se dalo tudi to.

Druga velika nevarnost za divjačino so — psi in mačke. Pse in mačke, ki se klatijo po gozdu in po polji, je pokončevati brez milosti! Največja roparica jerebic in mladih zajcev je mačka; kar se nahaja divjačine v bližini hiš, vse uniči do zadnjega pečlja.

Take mačke, ki se klatijo po polju ali celo po gozdu, niso za dom prav nič vredne, ker mačka, ki se je navadila na zajčjo ali jerebičjo pečenko, za miši ne mara; take mačke ne zaslužijo prav nobenih ozirov.

Nič boljše ni s psi. Tudi psi pokončajo vsako leto na stotine mladih zajcev. Posebno nevarni so psi, ki — tiho gonijo. Ti se ne izdajo z glasom niti lovcu niti divjačini in je njih rokodelstvo poguba za vsako lovišče, kjer gospodarijo. Pes in mačka spadata k hiši, zato le po njih, če se jih zaloti zunaj! Komur je kaj za svojega psa, ga gotovo ne bo pustil klatiti se po gozdu ali potepati se po polju.

Ob prvi polovici leta.

Z današnjo številko je „Lovec“ dosegel prvo polovico leta. Spodobi se tedaj, da se društvo, ki „Lovca“ izdaja, s svojimi člani in naročniki nekoliko pogovori.

Občinstvo je „Lovca“ pozdravilo z zanimanjem, kakršnega nismo pričakovali. To je dokaz, da je bil list potreben, in da se nam za njega bodočnost ni treba tresti. List se tiska v 1200 izvodih, in ima naročnike v vseh krajih slovenske domovine, celo v daljni Ameriki. Tudi v nemške kroge prihaja naš list, in tudi tu ga ne gledajo po strani.

Glede oblike je slišati mnogo nasvetov in želja. Eni pravijo, naj bi list izhajal v večji obliki, drugi naj bi prinašal ilustracije, tretji naj bi izhajal dvakrat na mesec itd. Društvo bi gotovo rado ustreglo tem željam, če bi bile pri teh razmerah izvedljive. Toda niso! Oblike listu že zaradi tega moremo izpremeniti, ker mora celi letnik imeti enako lice, da se ga lahko dá vezati. Slike bi seveda krasile list, toda dobre slike stanejo, in vzamejo mnogo prostora. Prezreti ni, da stane list samo 5 K, in da odpade 1 K za druge društvene potrebe, tako, da pride na list le 4 K ali na posamezno številko 34 h. Je-li mogoče za 34 h nuditi več kot nudi „Lovec“ v tej obliki, naj naročniki sami preudarijo. Saj stane skoraj toliko prazen papir! Prav to velja za nasvet, naj bi list izhajal dvakrat na mesec. Pri tej naročnini je to izključeno. Sedaj pa k vsebini lista!

Ko se je društvo odločilo izdajati lovski list v slovenskem jeziku, se je najbolj balo nedostatka gradiva. No, ta bojazen se je izkazala kot pretirana, zakaj že sedaj se je oglasilo lepo število sotrudnikov, in njih kolo se od številke do številke množi. Uredniška mapa vsebuje sledeče spise;

F. K. Race ob Adriji, zelo zanimiv opis lova na race.

Juraj Lubič: Volk (daljša razprava).

Trzinski: Nekaj o kozicah.

Podgorski: Pri jamah.

M. Hanzlovsky: Sloka.

Dr. Jeločnik: Strel s kroglo.

A. Schweitzer: Kupčija s kožami naših kožuharjev.

Miha Černe: Kako sem ribaril ob Idrijci.

Listek je tudi precej bogato založen in sicer:

Rado Murnik: Za Mrtvimi ogali.

Juraj Lubič: Kako je bilo tedaj.

Juraj Lubič: Na slukinem spreletu.

Juraj Lubič: Matevževa osveta.

R. D—c. Kako se je na čakališču ustreljeni zajec pogreznil v zemljo, ali kako je lovski tat lovskega tatu vodil za nos. (Humoreska).

Hanzlovsky: Prvi petelin začetnika.

Preserški: Lovec-jezikoslovec.

Razen tega pa imamo obljubljenih več spisov. Priznani slovenski pisatelj Finžgar nam je obljubil daljšo povest iz življenja tatinskih lovcev, Dr. V. Jeločnik pa lovsko-naravoslovno razpravo o jerebu (Tetrao bonasia); gosp. cesarski svetnik, prof. Ivan Franke ima pripravljenega mnogo zanimivega gradiva iz ribiške stroke.

V zadregi za gradivo torej nismo, vendar naj to nikogar ne moti, da bi se zanašal, češ, čemu pisati, saj je gradiva dovolj. Leto je dolgo, in zaloga, če se vedno ne pribira, kmalu usahne. Čudno se nam zdi le to, da se naših slovenskih pesnikov nikdo ne oglasi. Saj nudi lov vendar toliko hvaležnih motivov!

Mnogo je lovecev, ki bi radi pisali, toda pero jim morda net eče dosti gladko. To naj nikogar ne plaši, saj zato imamo urednika, ki skrbi za dostojno obliko spisov. Vzlasti pa so nam dobrodošle drobne vesti, take, kakor jih priobčujemo v lovskem nahrbtniku. Naj torej nikdo ne zamudi o vseh zanimivih slučajih, ki se zgodijo v njegovi okolici, takoj obvestiti „Lovca“. Take drobne vesti so prvič zanimive, drugič pa mnogo pripomorejo, da se sestavi celotna slika lova na Slovenskem.

Pa ne le lovece, ampak tudi ribiče prosimo, naj nam pošiljajo prispevke za ribiško mrežo, zakaj uredništvu je mrežo še težje napolniti kot nahrbtnik. To bi bilo eno!

Drugo kar si dovoljujemo naročnikom povedati je pa to, **da je še okrog 700 naročnikov, z naročnino na dolgu.** Današnji številki prilagamo poštno položnico z vljudno prošnjo, članarino, ki je obenem naročnina, v znesku 5 K, zanesljivo tekom tega meseca plačati. Kdor hoče dobivati list kot član društva, ta plača 5 K za celo leto, kdor ga hoče pa dobivati le kot naročnik plača 6 K. Mi smo ponavljaje v listu objavili, da tiste, ki list obdrže in nam ga ne vrnejo, smatramo naročnikom. **Kdor torej do konca tega meseca ne vplača naročnine, prihodnje številke ne dobi več, pač pa bo dobil poštni plačilni nalog, in če se tudi temu ne bo odzval, sodno plačilno povelje.** To velja tudi za tiste, ki bi nam morda poslali to številko nazaj, medtem, ko so druge obdržali, ker kdor ni mislil lista plačati, naj bi bil poslal takoj prvo, ali vsaj drugo številko nazaj. Pravi lovec ljubi točnost ne le na lovu, ampak tudi pri računih. Lovski pozdrav!

Slovensko lovsko društvo.

Vprašanja in odgovori

(Za odgovore uredništvo ne prevzame jamstva.)

Vprašanje: Postolka — Turmfalk — na Štajerskem nima varstva. Streljali smo jo vedno, ker ona požre vse, kar je od mesa, bodisi mlade zajce ali pa ptičke. Da je ptičem sovražna, posebno senicam, sem se sam prepričal, ker jih požre, če jih le dobi. (*Fr. St. ml. v K.*)

Odgovor: Postolke streljati in loviti je bilo na Štajerskem prepovedano po deželnem zakonu v varstvo ptičev z dne 10. decembra 1868 in je prepovedano tudi po novem zakonu z dne 26. julija 1909, dež. zak. št. 58. — Ugovarjati Vam moramo tudi glede škodljivosti te, po zistemu sicer med roparice uvrščene, vendar po dozdanjih izkušnjah popolnoma neškodljive, da, celo prav koristne ptice, ki jo zagovarja že Erjavec (Domače in tuje živali v podobah. Drugi natis. 1888. Drugi zvezek, str. 183). Čitavši Vaše poročilo, smo se nehote zmislili na sokoliča ali ostriza — nemški: Baumfalk, Lerchenfalk; latinski: Falco subbuteo L. — in pa na skobca — nemški: Sperber, Finkenhabicht; latinski: Accipiter nisus (L.) Sokolič ali pa skobec bo najbrže tista ujeta, katere škodljiva dejanja devate na rovaš naši prekorištni postolki. Da se pa resnica prav spozna, Vam svetujemo, da ustrelite kakšno tako grdobo, ki ugonablja naše ptičke, ter jo kosmato pošljete „Slovenskemu lovskemu društvu“, da ji bo preiskalo gožo in želodec ter dognalo, kdo ima prav. Taka preporna vprašanja se morejo le na ta način reševati; izid bi zanimal gotovo vsakega pravega lovca. Tudi Slovenci se moramo vendar že enkrat povzpeti do takih in enakih temeljitih raziskovanj naših živali. *Dr. J. P.*

Tretja poguba divjačini spomladi so lisice in ujede. Lisica potrebuje za svoje mladiče v tem času trikrat toliko, kakor sama zase. Krade in davi, da je joj! Vestni lovec ne bo zamudil poiskati brloga te roparice in obrniti na meh celo roparsko, nenasitljivo druhal. Najugodnejši čas za to je sedaj! Razen tega je pa sedaj lepa prilika jazbečarjem in foksterijerjem dati primernega dela. Uničuje naj se gnezda ptic roparic in postreli stare. Ujede, kavke, gavrani in srake nam pokončajo več divjačine nego jo postrelé vsi lovci. To golazen je treba uničevati, bodisi staro ali mlado, poleti kakor pozimi.

Lovski čuvaji naj strogo prežé na lovske tatove in naj jih naznanijo pravici, da dobijo zaslužen nagrado za njihov „lep“ posel, kar bo uplivalo blagodejno tudi na nezasačene.

Gospodje učitelji bi storili lovcem veliko uslugo, ako bi mladini zabičili, naj ne razdira gnezd in naj ne lovi mlade divjačine, kar se žal tako pogosto dogaja.

Lovski čuvaji, na delo! Sedaj je čas, da priskrbite sebi in nam veselja v prihodnji jeseni.

V nadeji, da izpolnite vestno svojo dolžnost, kličem Vam:

Lovski pozdrav!

Anton Jerkič.

Trst, junija 1910.

MALA OZNANILA.

Fermač, pointer, 3½ leta star, prav dobro izvežban, z izvenredno dobrim nosom je naprodaj pri Ivanu Rozmanu v Vel. Lašičah, ki pse fermače sam vežba.

Prodám več raznovrstnih nagačenih ptic in sesalcev, jako lepi preparati, zelo cenó! — Kupim ruševca, ali ako mi kdo pošlje dva, nagačim prvega, za plačilo pa si pridržim drugega. — Viktor Herfort, preparator v Ljubljani, Pred Vojašnico 1.

Proda se: brak, istrijske pasme, bel z rjavimi lisami, gladek. Pes je star 1 leto, ni še nič učen, goni in išče pa že sedaj prav dobro. — Cena 50 K. Pèsica-jazbečarka, tigrasta, kratke dlake, pravih sprednjih nog, lepe postave, srednje močna. Sedaj je breja s čistokrvnim jazbečarjem enake vrste. Pèsica je izvenredno huda na jazbeca ali lisico, zelo strastna za v jamo, tudi goni prav dobro in prinaša (aportira). Cena 60 K. Pèsarna: Podgora, p. Sodražica

Lovski koledar za julij.

V prepovedanem času so:

Na Goriškem:

Divji kozel, divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjaček, srna in srnica; zajec; divji petelin, divja kokoš, ruševca in ruševka; gozdna jerebica, fazan, skalna in snežna jerebica, poljska jerebica; prepelica; kljunači, golobje in močvirne ptice ter divje race.

V Istri:

Divji kozel, divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjaček, srna in srnica; zajec; divji petelin, divja kokoš, ruševca in ruševka; gozdna jerebica, fazan, skalna in snežna jerebica; poljska jerebica; prepelica; kljunači, golobje in močvirne ptice ter divje race.

Na Koroškem:

Kozorog; košuta, jelenček in košutica; divji kozel, divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjaček, srna in srnica; zajec; divji petelin, divja kokoš, ruševca in ruševka; gozdna, snežna in skalna jerebica ter močvirni kljunači; fazan, poljska jerebica in prepelica.

Na Kranjskem :

Košuta, jelenček in košutica; samica in mladiči damjekovi ali lanjčevi; divji kozel, divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjaček, srna in srnica; poljski in planinski zajec; divji petelin divja kokoš, ruševac in ruševka; fazan; gozdna, snežna in skalna jerebica; poljska jerebica in prepelica; kljunač; velika divja raca.

Na Štajerskem :

Košuta, jelenček in košutica; divji kozel, divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjaček, srna in srnica; poljski in planinski zajec; divji petelin divja kokoš, ruševac in ruševka; fazan; poljska, gozdna, snežna in skalna jerebica; prepelica in močvirni kljunači.

V Trstu :

Divji kozel, divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjak, srnjaček in srnica; zajec; divji kunec; divji petelin divja kokoš, ruševac in ruševka; gozdna, skalna in snežna jerebica ter fazan; prepelica; poljska jerebica, kljunači in divji golobi; divje race; kozica, vivec (priba), kosec, divja gos, divji labod ter druge povodne in močvirne ptice.

Popravki.

V članku „Ruševac“ št. 5. je popraviti tole: stran 74, 8. vrsta od spodaj gori štetu namesto besede „pare“ prav: „plode“; stran 75, 11. vrsta namesto besede „peroti“ prav: „repa“; stran 75, 12. vrsta namesto besede „desna“ prav: „leva“; stran 93, 8. vrsta, od zgoraj doli namesto besede „Rütelfalke“ prav: „Rötelfalk“; podpičje v 9. vrsti je napačno, stati mora v 8. vrsti pred besedo „Rütelfalke“ (prav: „Rötelfalk“).

V poročilu o III. rednem občnem zboru društva se ima glasiti, da sta bila gg. Jernej Kemperle iz Kamnika in Milan Lah iz Loža izvoljena za odbornika, ne pa za namestnika.

Ptice in sesalce vseh vrst **nagača natančno**
po naravi in prevzema vsa v to stroko spadajoča
dela po najnižji ceni

Viktor Herfort, preparator v Ljubljani

Pred Vojašnico štev. 1. — — Poleg šentpeterskega mostu.

 Najstarejša češka trgovina s kožami

F. VLK v PLZNU (Češko)

 priporoča najfinejše potovalne in lovske kožuhe, hlače iz
 ovčine, in iz usnja divjih mačk, ter odeje za vozove in sani.

Prevzema vsa krznarska dela!

 Kupuje vse vrste kožuhovin!

Strojarna

Vse v največji izberi in po najnižjih cenah!

Barvarna

ALBIN SCHWEITZER

preparator in dermoplastik

v LJUBLJANI, Kapitalska ulica šte. 5

se priporoča gg. lovcem

za prepariranje vsakovrstnih živali.

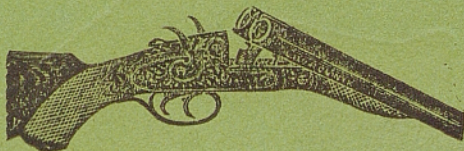
Delo ceno in brez konkurence naravno!

PRIPOROČILA:

Z Vašim delom sem zadovoljen, je prav čedno.
Dr. Iv. Lovrenčič.

Gospodu Albinu Schweitzer-ju v Ljubljani.
S petelinom, ki ste mi ga nagačili, sem zelo zadovoljen.
Ljubljana, 17. marca 1909. Stanko Rudež.

Ludovik Borovnik, puškar v Borovljah (Ferlach)

Priporoča najmodernejše puške
za lov, dvocevke, risanice,
trocevke

Manlicher-repetirke, pripravne
za lov z najboljšim strelnim
učinkom

Manlicher-Schönauer-repetirke. Browning-pištole,
kakor pištole zistem „STEYR“, zrna 6.35 in zrna 7.65
z originalnimi cenami. — Priporoča se tudi za izdelovanje novih
kopit in novih cevi. Popravlja vsakovrstne stare puške po najnižjih cenah.

JOSIP ROJINA LJUBLJANA

Krojačnica za gospode.

Elegantne obleke.

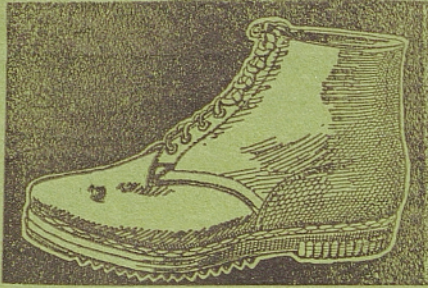
Najnovejši kroj.

Priporoča vsakovrstnih športnih, lovskih oblek in lovskih uniform.

V zalogi najfinejše, angleško, trpežno blago.

Elegantne promenadne obleke in uniforme vseh vrst.

Točna, solidna in hitra postrežba.

Cene zmerne. Postrežba točna.

JULIJA STOR

LJUBLJANA, Prešernova ulica št. 5
poleg Mestne hranilnice.

Največja zaloga moških, ženskih
in otroških črevljev iz najboljših
— tovaren, domačih in tujih. —

Lovcem priporoča pristne
gojserske gorske črevlje.

Pozor g. lovci!

Za nagačanje raznovrstnih živali se priporoča

IVAN ROBIDA

v Ljubljani, Tržaška cesta št. 22.

Fina strokovnjaška ivedba. Najnižje cene. Na željo odnošam in donašam tudi sam domov; zado-
stuje naročilo z dopisnico.

Josip Peiter

šolski vodja v Šmiklavžu
pri Slovenjem gradu

— nagača jako dobro in poceni živali.

Mnogo-pismenih priznanj na razpolago. Priznalno pismo:

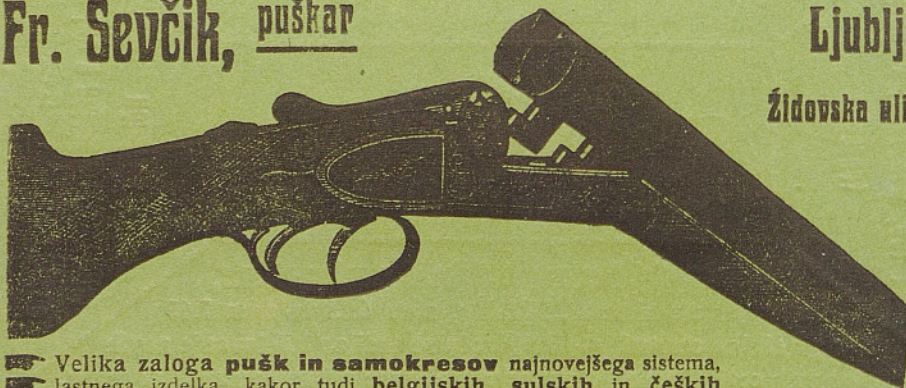
„Vaše delo je izvrstno; me jako veseli, da ste se
tako mojstrsko izurili v nagačanju; čestitam!

Janko Koprivnik,
c. kr. profesor v Mariboru.

Fr. Ševčik, puškar

Ljubljana

Židovska ulica št. 8.

Velika zaloga pušk in samokresov najnovejšega sistema,
lastnega izdelka, kakor tudi belgijskih, salskih in čeških
strogo preizkušenih pušk z najboljšim strelnim učinkom. Posebno se priporočajo moje obširno
znane lahke trocevke s Kruppovimi cevmi in puške brez petelinov za brezdimni smodnik.
Novo! Avtomatične Browning-puške, kalib. 16 in 12, z neprekosljivim strelnim učinkom,
Avtomatične Browning- in Steier-pištole. **Velika zaloga vseh lovskih potreb-**
ščin po najnižjih cenah. Popravila in naročbe se izvršujejo točno in zanesljivo.

— Cenovniki na zahtevo zastoj in poštnine prosto. —

IV. BONAČ

Knjigoveznica, kartonaža, trgovina papirja,
pisarniških potrebščin itd.

Ljubljana, Selenburgova ulica 5.

Vzorci in ceniki papirja na razpolago.